

A close-up portrait of a man with dark hair, a beard, and extensive tattoos on his arms and chest. He is looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a blue shirt and has a small earring in his left ear.

**Monika
WURM**

ROCKOVÉ TANGO

B
BRANA

Monika WURM

ROCKOVÉ TANGO

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Monika Wurm, 2015

© Nakladatelství Brána, 2015

ISBN 978-80-7243-803-7

POĎAKOVANIE

Túto knihu by som nikdy nemohla napísať, keby ma pri rozvíjaní deja nesprevádzala MUDr. Jana Klčová, FRCR, ktorá ma zásobovala potrebnými informáciami z anglického lekárskeho prostredia. Bolo veľmi ťažké nájsť kompetentného lekára, ktorý by bol ochotný pomôcť mi s odbornými výrazmi a logickými prepojeniami v medicíne. Touto cestou sa ti chcem, drahá Janka, úprimne poďakovať, veľmi si mi pomohla.

Veľká vďaka patrí i drahým priateľkám Martine, Gabike, Eve, Syse, Saskii, Amálii, ktoré boli mojimi prvými čitateľkami. Dievčatá, ďakujem vám za trpezlivosť, podporu a povzbudenia. Rovnako ďakujem i mojej rodine, ktorá stojí vždy pri mne a nielen vtedy, keď ju potrebujem.

Obrovská vďaka patrí aj modelovi, ktorý zdobí obálku knihy. Vo svete modelingu je známy pod umeleckým menom ako Rocky Danny (Daniele Tomasulo) a rovnako veľmi ďakujem fantastickému nemeckému fotografovi Alexovi Heitzovi z Malandro-Photodesign za poskytnutie fotografie.

V neposlednom rade sa chcem poďakovať i pánovi Yozefovi Teťákovi a jeho milej manželke Janke za pomoc pri štylistike a pravopise.

Nakoniec by som sa rada srdečne poďakovala vydavateľstvu Brána a jeho tímu za vydanie mojej v poradí už piatej knihy. Ďakujem vám za dôveru, ktorú ste prejavili nielen voči mojej tvorbe, ale rovnako aj ku mne ako osobe.

PROLÓG

Milí čitatelia, ďakujem vám, že ste sa rozhodli zakúpiť si práve túto knihu. Dovoľte mi, aby som vás na úvod informovala o niekoľkých faktoch. Dej, ktorý v knihe spomínam, sa v skutočnosti nikdy neodohral. Tento príbeh som sa rozhodla napísať preto, lebo ma inšpiroval sen, ktorý sa mi prisnil v deň mojich sedemnástych narodenín. Nikdy som naň nedokázala zabudnúť. Kostra románu vo mne zrela roky, až kým nenastala vhodná chvíľa, aby som ho pretavila do knižnej podoby.

Miesta, ktoré v príbehu opisujem, reálne existujú a osobne som ich navštívila. Rockové tango asi najsilnejšie reflektuje moju vášeň k hudbe ako takej. Dovolila som si do deja zapracovať aj časti piesní nasledujúcich kapiel, ktoré som pre vás preložila:

Slipknot – Snuff

Aerosmith – I dont wanna miss a thing

Guns & Roses – This I love

Piesne sú výhradne duševným vlastníctvom umelcov.

Prajem vám pri čítaní tejto knihy príjemné chvíle.

I. KAPITOLA

„Gratulujeeeeem, Sunshine! (Sanšajn – slnečný svit). Nemôžem tomu uverit! Ty si to naozaj vyhrala! Dúfam, že ma vezmeš so sebou! Akože, zaslúžila by som si to, veď som tvoja najlepšia priateľka!“ Vivian kričala na plné hrdlo už od dverí a okamžite, ako ma dobehla, hodila sa mi okolo krku. Vždy som jej závidela dlhé rovné vlasy, dnes spletené do pevného vrkoča, ktorým ma nechtiac prefackala.

„O čom to básniš, Viv?“ spýtala som sa prekvapene, keď mi už neviem koľký raz blahoželala.

„Ty si moje modrooké trdlo! Predsa to stretko!“ Vivian ma potiahla za hrdzavú kučeru, ktorá sa neposlušne pohojďovala v mojej tvári.

„Nepozerať sa tak na mňa, Sunshine!“ Vivian prísne naklonila hlavu dopredu a gúľala očami, lebo som stále nechápala, o čom celý čas reční.

„Kedy si bola naposledy na facebooku?“ spýtala sa posmešne moja najlepšia priateľka a prstami si nervózne prechádzala po konci vrkoča.

„Vieš, mala som skúšku kvôli tomu doplnkovému kurzu, na facebook som nepáchla dva dni, možno tri. Prečo sa tak vypytu...“ nenechala ma dokončiť otázku a skočila mi do reči.

„Madam! V piatok máš rande! Ale nie hocijaké!“ hovorila dôrazným hlasom. Veľavýznamne sa na mňa pozrela a pôsobivo rozhadzovala rukami, zatiaľ čo ja som ju so záujmom počúvala.

„V piatok máš stretnutie s Damienom!“ vykrikla. Potom sme obe zmĺkli. Ja som stihla sucho preglgnúť. Nedokázala som vysloviť myšlienky, ktoré sa mi rozlietali v hlave, ale potrebovala som mať istotu. Po niekoľkých sekundách ticha som sa rozhodla opatrne spýtať. Hlas sa mi pri tom chvel vzrušením: „Damien Shane? Alebo...? Alebo máš na mysli niekoho iného? Povedz mi, že si robíš srandu! Ja som predsa nemohla vyhrať tú trápnu zdieľačku na facebooku!“

Vivian iba prikyvovala na každé slovo, ktoré som vyslovila, doširoka sa usmievala a sem-tam vyslovila opakovanú gratuláciu.

Rozplakala som sa. Moja priateľka ma opäť vzala do náručia a láskyplne ma hladkala po vlasoch.

„Ja som to vedela hneď od začiatku! Tušila som, že sa ti raz v živote podarí stretnúť tvoj idol. Skrátka som to cítila a ver, že nikto si to nezaslúži viac ako ty. Nepoznám vernejšiu fanúšičku, ako je moja zlatá Sunshine.“

Viv dokola mlela to isté a nevšímala si svet navôkol.

Keď som sa trochu pozviechala, musela som siahnuť po svojom mobilnom telefóne. Otvorila som facebook a čakala som, kým sa mi načítajú upozornenia a správy za posledné dni.

„Žrebovali to včera večer, pozri si to na ich konte,“ upozornila ma priateľka.

„Mám to!“ zvolala som a nahlas som začala čítať príspevok, ktorý sa mi mal stať osudným, „výherkyňou dvoch exkluzívnych lístkov vypredaného koncertu *Inflamed angels* a pokoncertné meet & greet stretnutie vyhráva Sunshine Lawsonová. Kontaktujte nás prostredníctvom súkromnej správy do dvoch dní, inak lístky poputujú k náhradnému výhercovi.“

Rukou som si prikryla ústa.

„Ja som to naozaj vyhrala, Vivian!“ kamarátku som neveriacky zdrapila za ruku. „Musíš ísť so mnou! Veď ma vystrie, keď Damiena uvidím na vlastné oči! Kto ma prefacká, keď omdliem ako pubertiačka? A to sa isto stane, keď po toľkých rokoch konečne stretnem svoj milovaný idol!“

Vivian prikyvovala a začala okolo mňa naradostene krúžiť. Spoločne sme sa smiali tak nahlas, že si nás všimli nielen ostatní pacienti, ale aj moja odutá nadriadená Rachel.

„Smiem vedieť, čo vás počas pracovnej doby tak veľmi pobavilo, slečna Lawsonová? Mali by ste sa starať o pacientov, ak ma pamäť neklame, a nie tu pred nimi šaškovať ako nejaká... pojašená dedinská hus!“ soptila Rachel.

Rachel sa na mne od prvého dňa ako som do nemocnice nastúpila, vyvršovala. Stačila jej na to i tá najnepatrnejšia zámienka. Už som si však dávno zvykla na jej štipľavé poznámky a aj na jej pohľad presýtený nenávisťou.

„Prosím o prepáčenie, slečna Millsová, len som sa tešila, lebo som vyhrala lístky na koncert. Svoje povinnosti som nezanedbala, všetko je pripravené pre ďalšiu zmenu, ktorá ma o necelých päť minút vystrieda,“ pokorne som vysvetľovala dôvod mojej nečakanej radosti.

Aj keď som ju neznášala, musela som to tu akosi pretrpieť, kým nedokončím opatrovateľský kurz, o ktorom nasrdená Rachel nič netuší.

„Slečna Lawsonová, ak sa nemýlim, máte 26 rokov. Vek, v ktorom by ste si svoje infantilné správanie mohli odpustiť, a to o to skôr, že je to v pracovnom čase. Nemienim to tolerovať! Už dávno nie ste tínedžerka! Tak sa podľa toho, preboha, správajte!“ Rachel ma hrešila pred všetkými pacientmi, ktorí práve okolo nás prechádzali. Tí si div krky nevykrútili, len aby zahliadli takú nemožnú osobu. Bol to skutočne nepríjemný pocit. Dnes ma zase raz strápnila na verejnosti.

Keď sa konečne zvrtila a odišla, Vivian ju napodobňovala a strúhala rovnaké grimasy ako zvykla robiť Rachel.

„Bodaj by tú hnusnú a škaredú starú pannu chcel niekto poriadne pretiahnuť, aby už nebola taká odporná!“ smiala som sa do dlaní a pokúšala som sa Vivian zastaviť, lenže bolo to márne. Moja kamarátka tú harpyu Rachel neznášala ešte viac, ako som ju nenávidela ja.

„Byť na tvojom mieste, tak by som jej zajtra do rannej kávy primiešala poriadnu dávku prehánadla!“ šepla potmehúdsky a jej oči sa zaleskli šibalstvom. Skôr, ako som spolu s Vivian odišla domov, ponáhľala som sa, aby som odovzdala oddelenie sestričke z druhej zmeny.

„Už si im napísala?“ spýtala sa Vivian už asi piatykrát.

„Áno, dokonca dva razy, aby moju správu neprehliadli,“ odvetila som nesústredene, lebo som si práve zaväzovala šnúрку na topánke.

„Ty sa azda ani netešíš, Sunshine!“ kárala ma moja najlepšia priateľka, ktorá mi je drahá ako vlastná sestra.

„Viv, ja tomu akosi neverím! Iste v tom bude nejaký háčik. Ved' sama vieš, že facebookové súťažé sú väčšinou podvod. Som realista. Počkám, čo sa udeje a tešiť sa mienim až vtedy, keď budem držať v rukách dôkaz, že sa s ním mám stretnúť naozaj. Je to také bláznivé a nerealistické. Vieš, koľko má Damien vôbec fanúšikov a hlavne fanúšičiek? Neverím, že by som mala to šťastie stretnúť ho práve ja.“

Vivian zagúľala tými jej výraznými hnedými okál'mi a v rovnakej chvíli, ako sa náš autobus pohol z miesta, spustila: „Neviem, čo na ňom každý vidí! Je to len taký obyčajný potetovaný týpek, ktorý pretiahne všetko,

čo pred ním do troch sekúnd nie je na strome! Uvidíš! Na tom stretnutí ťa vypráši ako koberec! No aby som mu celkom nekrivdila. Spievať vie, teda trochu. On skôr do toho mikrofónu hučí, akoby ho niekto kopol do gúl.“ Vivian vášnivo gestikulovala v preplnenom autobuse bez toho, aby sa pozastavila nad tým, že sme sa vďaka jej podrezanému jazyku stali stredobodom pozornosti.

„Pššt, Viv! Pozerajú sa na nás!“ šepotom som ju tišila.

„Vieš predsa, že to mám na háku, Sunshine. Som taká, aká som. Kto ma nemusí, tam sú dvere! Nech vystúpi! Aspoň si budeme môcť konečne sadnúť. Hotovo! Kde sme to skončili? Ach, pri tom tvojom zlom chlapcovi Damienovi. Mne sa on nepáči! Ja by som radšej brala toho ich dlhovlasého gitaristu! Júj, nebránila by som sa, keby ma oprel o stenu!“

Už som to nevydržala a rehotala som sa Vivian do vlasov, až ma nadhadzovalo. Slzy smiechu mi už dávno rozmazali maskaru.

„ODPÍSAĽI!“ zvolala som krátko po tom, ako sme z autobusu vystúpili na opačnom konci Londýna. Vivian sa nahla nad môj mobil a nahlas čítala: „Gratulujeme k výhre! Dva lístky na koncert *Inflamed angels*, ako aj VIP pas si môžete vyzdvihnúť hodinu pred koncertom pri informačnom okienku po predložení tejto SMS.“ Vivian sa veľavýznamne narovнала.

„Vidíš! Nie je to žiadny chyták! Ty môj strachopud! Takže v piatok rušíme kurz origami a ideme sa zabávať,“ tešila sa energiou nabitá Viv.

„Origami, volá sa to origami a dobre viem, že by sa mi ťa nikdy nepodarilo dostať na kurz, ktorý sa venuje skladaniu papiera,“ opravila som ju. Mňa, naopak, táto stará japonská tradícia veľmi zaujímala.

„Radšej ty zruš rande s tým tvojím podivínom z patológie. Bfrrf, veď je hrozný!“ rýpala som do nej rovnako ako predtým ona do mňa. Rady sme si navzájom zo seba uťahovali. Nepamätám si, že by sme sa jediný raz pohnevali, a to spolu bývame takmer tri roky.

Od zastávky k domu pani Keeleyovej sme to mali sotva zopár metrov. Hneď ako som zaštrngala kľúčmi od vchodu sa z druhej strany dverí ozval natešený nárek mojej cavalierky Joy. Jej tanec radosti sa nezastavil až do chvíle, kým sa Joy dosýta atleticky nepredviedla a kým nebola za svoj vyčerpávajúci výkon patrične odmenená objatím a maškrtkou.

„Dobrý deň, pani Keeleyová,“ zborovo sme pozdravili našu domácu, sediacu ako zvyčajne pri okne. Jej hojdacie kreslo ľahučko zavŕzgalo.

Pani Keeleyová bola staršia vdova, ktorá si prílepšovala k dôchodku prenajímaním detských izieb jej odrastených detí. Bola to dáma na úrovni, aj keď to v živote nikdy nemala jednoduché. Raz začas jej s Vivian nafarbíme vlasy, nalakujeme nechty, obujeme parádne topánky a vezmeme ju ku mne do tanečnej školy, kde dvakrát do týždňa vyučujem klasické tance. Tu sa pani Keeleyová rozžiari ako dvadsaťročná slečinka a pretancuje celý večer. Je nesmierne vďačná, že sa o ňu staráme. Čo pre ňu nerobia jej biologické deti, robíme my dve, za čo nám drobunká žienka za bagateľ poskytuje bývanie, ktoré je v Londýne zvyčajne nesmierne predražené. Okrem toho mi toleruje moju fenku Joy, bez ktorej by som nedokázala žiť, rovnako ako ani ona bezo mňa.

„Idem si na hodinku odpočinúť, musím byť večer na tanečnú fit,“ ozrejmila som Vivian a pani Keeleyovej môj úmysel. Viv sa tiež pratala do svojej izby, aby mohla nerušene telefonovať so svojím nápadníkom z patológie.

„Nebudeš ani jesť, Sunshine? Robila som ryžový nákyp,“ spýtala sa starostlivo pani domáca, ktorá nám vždy ponúkla svoje jedlo. Po tom, ako som jej vysvetlila, že som jedla v práci, nechala ma v spoločnosti Joy odísť na prvé poschodie.

Padla som na matrac a Joy bola v sekunde pri mne. Ľahla si vedľa mňa tak, aby sa dotýkala môjho boku. Hladkala som ju po jej bielo-hnedej srsti, kým nezačala tíško chrápať. Usmievala som sa. Bola som šťastná a stále som nemohla uveriť tomu, že sa v piatok stretnem so svojím idolom. Pohľadom som zavadila o stenu, na ktorej sa hromadili plagáty s Damienom. Bola som fanúšička na úrovni a jeho obrázky som mala zarámované a pedantne zavesené podľa veľkosti. Len Vivian, pani Keeleyová a moja matka poznajú moju vášeň pre tohto muža, ktorý je pre mňa nedosiahnuteľnou hviezdou. Nikto iný by nepochopil, že si i v dvadsiatich šiestich kupujem hudobné časopisy, aby som sa mohla kochať plagátmi mojej obľúbenej kapely.

Svoju lásku držím v tajnosti, nechcem byť nikomu na smiech. Kto by už len pochopil starú pannu, ktorá zaspáva za zvukov piesní muža, ktorý zostane navždy iba jej snom.

„Sunshine, o pol hodiny ti ide autobus,“ nástoľčivo klopala Vivian, „Sunshine, si hore? Alebo máš nebodaj spoločnosť?“ chichotala sa za dverami moja kamarátka. V sekunde ich roztvorila dokorán.

„Dobré ráno, slečna. Tanečná volá!“ Viv tancovala pred mojou posteľou a parodovala valčík. Joy zazívala a sledovala jej kreácie.

„Ja som asi zaspala,“ zamrmlala som oťapene a pretrela som si oči. „Že sa ti to chce, Sunshine. Ja by som na tých dedkov a babky nemala nervy, a to všetko ešte aj zadarmo!“

Viv sa natiahla za Joy, ktorá si vychutnávala jej pohladenia na odhalenom brušku.

„Takto sa v piatok nechá hladkať tvoja panička pánom rockerom Damienom. Ten ti ukáže divy, drahá moja, budeš čumieť,“ doberala si ma Viv, zatiaľ čo ja som si balila veci na tanečnú.

„Netrep, Vivian! Budem šťastná, ak mi podá ruku a ak sa mi podarí ukoristiť jednu spoločnú selfie. Veď vieš, že chodí už mesiace s tou peroxidovou silikónkou, ktorá je od neho o hlavu vyššia. Pozri sa na mňa, kto by už len zavadil o takú šedú myš ako som ja? Damien Shane určite nie!“

Skôr ako stihla niečo povedať som jej vtisla dva bozky na líca a pálila som na autobus.

Dnes bolo na májový podvečer pomerne chladno. Vietor sa snažil rozhnať nazbierané mraky do všetkých strán. Dúfala som, že autobus nebude meškať. Oľutovala som voľbu obliecť si letné šaty. Vietor sa s nimi totiž rád pohrával a vždy, keď mi nadvihol sukňu, poodhalil mi aj škaredú dlhú jazvu na kolene. Čas jej okraje už dávno zjemnil, ale stále tu bola. Pripomienka hroznej nehody na bicykli, ktorá ma obrala o ilúzie stať sa profesionálnou tanečnicou. Stalo sa tak vo chvíli, keď mi k vrcholu chýbalo len tak málo. Je to už desať rokov, čo ma opitý sused *vraj* prehliadol a zrámoval ma svojim autom.

Následky jeho ľahkomyselnosti sa so mnou budú ťahať do konca života. Po tejto nehode som sa už nepozviechala. Na svoju profesionálnu kariéru tanečnice som podľa lekárov mala zabudnúť. Ale ani komplikovaná zlomenina nohy ma neodradila od toho, aby som na tanec zanevre-

la. Pri tanci som ostala, aj keď už nikdy nebudem môcť vystúpiť na veľkom pódiu pred publikom. Kto by sa už len chcel pozerat' na krivajúcu tanečnicu?

Mojou najväčšou radosťou je podávať tanečné vedomosti ďalej, hoci aj seniorom z domova dôchodcov. Pri nich sa opäť môžem cítiť tou tanečnicou, ktorou som bola kedysi, ktorou som túžila byť v budúcnosti. Vďaka týmto hodinám tanca som sama sebou, hudba spojená s tancom mi prináša pocit spokojnosti z dobre vykonanej práce.

„Slečna Lawsonová, dnes vám to ale výnimočne svedčí,“ šepol mi starý, takmer slepý džentlmen Arthur. Robil tak vždy, keď som ho priučala krokom nového tanca. Jeho lichôtky nemali konca-kraja. Škoda len, že som milé komplimenty dostávala iba od mužov nad sedemdesiat. V bežnom živote o hrdzavú dievčinu nezavadil žiadny z chlapov ani len pohľadom.

Parkety pod Arthurovou nadváhou opäť zapraskali. Vyzvala som páriky, aby si navzájom vystriedali partnerov. Sledovala som niekoľko párov, ktoré do tohto tanca vkladali celú svoju vášeň. A nebolo jej málo. Tango bol ich, rovnako ako môj, obľúbený tanec.

Aj dnes tie dve hodinky ušli ako voda, ale tentoraz som ešte nemala chuť ísť domov, kde na mňa okrem Joy nikto nečakal. Rozhodla som sa, že si urobím výlet do prepychovej štvrte Londýna. Namierené som to mala k vychýrenej reštaurácii, kde sa pravidelne stretáva londýnska smotánka.

Chodila som sem vždy, keď sa mi nechcelo ísť domov, i keď som nikdy neprekročila prah exkluzívneho podniku. Už sa mi tu párkrát podarilo zahliadať niekoľko celebrit, ktoré sa pod rúškom večera stretávali vo svojich kruhoch.

Stála som pred preskleným vchodom luxusného hotela, v ktorom sa reštaurácia nachádzala. Červený koberec a vyberaná dekorácia po stranách vchodu už sami osebe naznačovali, že ide o podnik, do ktorého sa v živote nedostanem. Dovolila som si však privrieť viečka a na sekundu som si predstavila samu seba vo večernej róbe, sprevádzanú milým mužom, ktorý mi s očarujúcim úsmevom otvára dvere a podáva ruku, aby som ho nasledovala.

„Uhni dievča, chceme prejsť! Zavadziaš tu!“ znenazdania sa za mojím chrbtom ozval hlas muža, ktorý mi spôsobil infarktové stavy.

Len čo som sa konečne odpratala nabok, uvedomila som si, že to bol naozaj Damien Shane a jeho peroxidová kráska.

Nevenoval mi ani len najmenší pohľad, akoby som tam ani nestála, prešiel okolo mňa, aby tej svojej pipke otvoril dvere.

„Pán Damien, mohli by ste mi, prosím, podpísať...“ hlas som stišovala až dostratena. Nepočul ma. Ani len nezaregistroval, že som sa ho snažila poprosiť o autogram.

Bolo to po prvý raz, čo som ho mala tak blízko seba. Dokonca stále cítim vôňu jeho kolínskej, ktorá prebýjala aj drahý parfum jeho spoločníčky.

„Keby si vedel, Damien, ako veľmi ťa zbožňujem,“ hlesla som smutne a opäť som sa upratala ďalšiemu prichádzajúcemu páru, ktorý som nespoznávala. Srdce mi stále divo búšilo. Sama som neverila, že práve tento môj idol, živý a skutočný Damien Shane, prešiel okolo mňa. Akurát dnes! Dnes som mala dvojnásobné šťastie!

Už si nepamätám, čo mala na sebe ona, ale jemu to čierne sako s ležérne rozopnutými gombíkmi na snehobielej košeli veľmi pristalo. Zahliadla som i obrysy tetovania na jeho hrudi a krku. Čo by som dala za to, keby som sa ich mohla dotknúť prstami.

Decentne som sa vzdialila, no budovu hotela a okná reštaurácie som nespustila z dohľadu. Pohľadom som hľadala oblok, pri ktorom sa Damien i so svojou *spoločničkou* usadil, no nevidela som ich.

Postávala som tam viac ako dve hodiny. Bola som odhodlaná rozbehnúť sa k nemu a vypýtať si autogram len čo opustí budovu. Chcela som mu povedať, že som vyhrala lístky na jeho koncert, vlastne, najradšej by som sa mu hodila okolo krku a vykričala mu, že ho zbožňujem od svojich šestnástich rokov. Ani silnejúci dážď ma neodradil.

Čakala som a nakoniec som sa do špiku kostí premoknutá aj dočkala. Damien rozžiaril svojím úsmevom vchod impozantnej budovy. Bol vysoký, aspoň o hlavu vyšší odo mňa. Niekoľkodňové strnisko mu dodávalo ten sexi bezočivý výraz rockera, ktorý som na ňom tak milovala. Jeho pipka sa práve na niečo sťažovala. Vyzeralo to, akoby sa boli práve pohádali. Jeho úsmev razom zamrzol.

Nastala moja chvíľa. Rozbehla som sa s nachystanou ceruzkou, diárom a od zimy drkotajúcimi zubami. Hľadela som do jeho orieškovohnedých očí a kráčala smelo proti nemu.

Diárik som si tisla k prsiam a ceruzku som natŕčala priamo k nemu. Už chýbalo len vysloviť prosbu.

Vtom ma rukou zdvihnutou pred seba zastavil skôr, ako som stihla niečo čo i len povedať.

„Teraz nie! Mám naponáhlo,“ dlaňou ma prudko odsotil do strany, že som spadla na chodník tak nepekne, až som si rozbila koleno. Ani sa za mnou neobzrel, hoci som pristála na zemi s poriadnym rachotom. Všimla som si ešte, že skôr ako nastúpil do taxíka rukou si prešiel po svojich podlhých vlasoch, aby si z nich striasol kvapky dažďa.

Prečo ma jeho odmietnutie zbolelo viac ako rozbité koleno? Rozplakala som sa, nevzlykala som nahlas, nariekala som potichu, takže si to v daždi nikto nevšimol. Pozbierala som sa a zmoknutá ako kura, s rozbitým kolenom, som odkrývala na autobus, ktorý ma mal z nóbl štvrte zaviesť späť do reality, tam, kam patrí.

2. KAPITOLA

„Ale samozrejme, že ti to verím, Sunshine! Pozri, minule si vykračujem do roboty a kto zrazu stojí vedľa mňa na priechode pre chodcov?“ spýtala sa ma Viv.

Kývla som len hlavou s tým, že nemám šajnu. Vivian mi práve vydezinfikovala a prelepila koleno a ďalej pokračovala: „No Victoria Beckham! Ešte sa na mňa aj usmiala, keď som na ňu vyvaľovala prekvapené oči. Skrátka, bola som z nej vedľa ako tá jedľa! No vráťme sa k Damienovi! Čo si budeme hovoriť, zlato, je to jednoducho hajzel. Nielenže si ťa ako fanúšičku nezaslúži, ten ťa zrazí k zemi tak brutálne, že ti to tvoje koleno dobre že nemusíme zašívateľ! Akože, moja, to je čo za chlapa?“

Viv si pleskla rukou po čele. V podstate mala pravdu. Strašne ma zamrzal spôsob, akým sa ku mne správal. Bola som smutná a Vivian sa ma snažila povzbudiť: „Len počkaj, drahá moja! V piatok mu pekne prepláchnem žalúdok! Hneď mu vysvetlím pravidlá slušného správania, to bude teda pán rocker pozerat'! So mnou a ani s mojou Sunshine sa nikto zahrávať nebude! Keby ten neokrôchanec vedel, že ťa sotil na tvoje pochrámané koleno! Ach, takýchto namyslených idiotov by som strieľala zaradom!“ Rozčuľovala sa teda naozaj teatrálnne.

Pani Keeleyová už dávno spala, keď som prišla domov. Aspoň, že mám Vivian. Niekedy by som sa najradšej vykašľala na celý zhon veľkomesta. Tak rada by som sa vrátila do môjho rodného grófstva Somerset. Lenže po tom, ako nás otec opustil, som nemohla nechať moju matku v šticu. Rozhodla som sa odcestovať za prácou do Londýna, kde je povolanie zdravotnej sestry pomerne isté zamestnanie. Mesiac po mesiaci splácam dlhy môjho otca, aby sme neprišli o dom po starých rodičoch, ktorý môj vydarený otec stihol pred svojím zbabelým útekem založiť. S peniazmi a mladou milenkou sa vyparil kamsi do Ameriky.

Práve jemu vdáčim za gýčové americké meno Sunshine. Neviem, či mu niekedy dokážem odpustiť, že sa na nás len tak, z jedného dňa na druhý, vykašľal.

No ja som silná. Moju milovanú matku v problémoch rozhodne nenechám. Som na najlepšej ceste vytiahnuť nás z bludného kruhu dlhov.

Verím, že potom, keď dokončím špeciálny opatrovateľský kurz zameraný na potreby ľudí z vyšších vrstiev, sa uplatním ako zdravotná sestra v súkromných domácnostiach rodín, ktoré podobne vyškolené zdravotné sestry potrebujú. Zistila som si, že neskôr by sa môj plat mohol rovnať dvojnásobku toho, ktorý poberám teraz.

Už o mesiac mám finálne skúšky. Aj keď nás školiteľky upozorňujú na vysoké nároky našich chlebobarcov, verím, že to bude vždy lepšie ako do konca života čeliť nepríjemnej Rachel Millsovej, ktorá neznáša nielen moje meno, ale i všetko, čo robím.

Vivian mi popriala dobrú noc a odišla spať do svojej izby. Joy zmenila pozíciu a ľahla si vedľa mňa tak, aby sa ma dotýkala a súčasne ma skúmala pohľadom. Akoby vycítila, že mi je smutno.

Začala mi olizovať palec, aby som ju začala hladkať. Tak veľmi som milovala toto chlpaté stvorenie, ktoré mi vždy robí iba radosť. Preto som zvolila aj to výstižné meno Joy – radosť.

Pred spaním som si založila slúchadlá a ako vždy som zaspávala pri tónoch piesní speváka, ktorý bol zodpovedný za pálivú bolesť na mojom kolene. Dala by som čokoľvek za to, keby som sa ráno prebudila s pocitom, že mi je tento muž ukradnutý. Dúfala som, že vekom sa moja pobláznená duša upokojí a prestanem sa správať ako zamilovaná pubertiačka, no zatiaľ sa tak nestalo.

„Slečna Lawsonová, mňa to absolútne nezaujíma, či idete na koncert, alebo nie! V pracovnej zmluve ste sa zaviazali, že v prípade núdze budete robiť nadčasy! Ja za to nemôžem, že dve sestry vypadli akurát dnes! Ja si tie nadčasy neplánujem! Práca je práca i ja musím zostať dlhšie, myslíte si, že sa mi vari chce? Ak odmietnete, slečna Lawsonová, dovoľte mi poznamenať, že by sa vám v blízkej budúcnosti mohla počas zmeny prihodiť nejaká závažná chyba. A tú by som, pochopiteľne, musela nahlásiť. Niektorý z pacientov by mohol napríklad dostať nesprávne lieky, za ktoré ste zodpovedná vy. Viete, slečna Lawsonová, v zhone sa takéto omyly stávajú. Následky si iste viete sama predstaviť najlepšie! Neviem, či by ste stratou zamestnania svojej matke pomohli,“ podlo sa usmievala Rachel.

Akoby sa v sesterskej izbe potešila, keď som ju s plačom prosila, aby mi nepriradila tie tri hodiny nadčasu akurát na dnes. Bola som taká zúfalá, až som si myslela, že ma každú chvíľu porazí. Neprekážalo mi, že ma vydiera. Na to som bola už zvyknutá. Mrzelo ma, že na to, aby som v budúcnosti dostala miesto sestry v domácnosti, potrebujem nepoškvrnené papiere. Nemôžem pripustiť, aby som dostala padáka tak krátko pred cieľom. Rachel sa nesmie dozvedieť, že si robím špeciálny opatrovateľský kurz, inak by sa iste postarala o to, aby nejakým spôsobom pošpinila moje meno. Tým by boli moje vyhliadky na lepšiu prácu zmarené.

„Kde si, Sunshine?“ zafunela Viv znudene do telefónu.

„Som v robote,“ odvetila som stroho, aby nezaznamenala môj smútok.